

Nepasakyčiau, kad tai buvo juokingas įvykis... Gal, tiksliau, vienas žingsnis iki tragedijos. Tai va, prieš porą metų - sėdžiu naktį miškelyje, prie visai nedidelio ežeriuko, gaudau lynus. Niekada vienas į naktinę žūklę nevažiuodavau, o šį sykį – išvažiavau. Sėdžiu, ramu, tylu, kaip visada viena akis miega, o kita budi. Vienam nedrąsu, signalizatoriai tyli.

Tik girdžiu – šakos lūžta. Ir ne šiaip šakelės, o didelės šakos, sprendžiant pagal garsą. Trauktis nėra kur: tamsu nors į akį durk. Susiėmiau už galvos, nusimoviau greit kelnes ir strykt - įšokau į ežerą tik su apatiniais. Laukiu... Po kelių sekundžių pušis, sulyg penkiaaukščiu namu, nuvirto šalia manęs.

Pasirodo – bebrai. Išlindau iš ežero, kai jau truputį prašvito. Visos kojos buvo aplipusios dėlėmis. Jas nusigramdžiau, susiviniojau meškeres ir namo. Tą kart – nei žvyno, nei uodegos.

Nuo to laiko daugiau vienas į naktinę žvejybą nebevažiuoju. Nejauku, manau, būtų ir vėl tai patirti. Aišku, dabar ima juokas, tačiau tada buvo tikrai nejuokinga. Bet dabar turiu nuotykį visam gyvenimui.

O dabar, kai nuvažiuoju paspiningauti į tą ežeriuką, tai visada po ta pušimi manęs laukia lydekaitė...

Šis straipsnis dalyvauja 2012 metų konkurse, nominacijoje "Už gražiausią žūklės istoriją" ...

Autorius [Xarunas \(Arūnas\)](#)